

NAAR HET ZUIDEN VAN INDIA

In dit nieuwe jaar wil graag nog een laatste bijdrage leveren over mijn India-ervaring. Het mag dan wel van november geleden zijn, de ervaringen blijven levendig. Het blijven ervaringen die bekliven en die in zekere zin ook inspireren. Onze laatste etappe bracht ons naar het uiterste Zuiden van India...

SCAD in Tirunelveli

Tirunelveli ligt in de staat Tamilnadu. Van de luchthaven bracht onze chauffeur ons naar de SCAD campus. Een nachtelijke tocht is het geworden van een drietal uurtjes. Om even te bekomen van de hobbelige banen, bracht een koffiestop terug wat energie. Zelfs in dorpen zijn winkels en koffiebars nachtelijke plaatsen van ontmoeting. De nachtrust was verkwikkend in ons logement dat als het ware een Vlaams huis was op de campus. Een Vlaams of Europees huis, want vanuit veel plaatsen in Europa wordt deze SCAD-groepering gesteund en gesponsord. SCAD staat voor: Social Change And Development. Vrij vertaald: sociale verandering en ontwikkeling. Deze groepering werd in 1985 opgericht door Cletus Babu. Wellicht is hij toen klein en eenvoudig gestart. Zoals hij het zelf zegt, door lief te hebben en dienstbaar te zijn bereik je het grootste geluk in het leven. Zijn zorg gaat dan vooral uit naar mensen die economisch, fysiek en psychisch moeilijk mee kunnen in de wedren van de samenleving. Dit alles met het oog op vooruitgang en ontwikkeling voor de minst bedeedden. Het is hartverwarmend dat op vandaag zo'n 450.000 mensen in zo'n 500 dorpen in drie districten van Tamilnadu kunnen genieten van ontwikkeling en vooruitgang om zinvol te leven. Op de centrale campus worden de nodige onderwijsrichtingen voorzien. In de dorpen worden de mensen begeleid in hun werk en beroep, om zo in hun levensonderhoud te voorzien.

Onderweg om te ontmoeten

Onze chauffeur van de luchthaven hadden we deze dagen oin het Zuiden tot onze beschikking. Hij bracht ons op verschillende plaatsen om mensen te ontmoeten. We zijn bij de zoutmijnkinderen geweest. In de streek van de zoutmijnen pakte de lucht op je adem, dit door de tropische hitte. Daar werken de mensen voor een schamel loon. Schooltjes zorgen er voor dat de kinderen uit de gezinnen opvang hebben. In een ander dorp waren we te gast bij de zigeurners. Een eigenaardig volkje was me dat toch. Ook door de kinderen van de zigeuners werden we hartelijk ontvangen in hun school. Ze hadden er gezorgd voor een optreden van een slangenbezweerder, wat passend is bij een zigeunervolkje. Ik heb nu eens een slang zien krevelen in het stof van de aarde. Maar 'k was toch geen liefhebber om dat dier in de hand te nemen, laat staan te benaderen. Iets rustiger was het in het dorpje van de wevers. We waren te gast bij een gezin waar de echtgenoot aan het houten weefgetouw bezig was. De woonkamer was volledig in beslag genomen door het weefgetouw. Hij weefde sari's op ambachtelijke wijze. Sari's zijn de meters lange doeken die de vrouwen om zich heen wikkelen als kleding. Je vindt er die sari's in alle kleuren, versierd met allerlei motieven. Waarachtig, kleurrijke mensen zijn het daar. Onderweg kom je in dorpjes waar ogenschijnlijk niets te beleven valt, tenzij leven in armoede. Dankzij de begeleiding vanuit SCAD kunnen mensen er bouwen aan een zinvol leven, worden kinderen begeleid in hun groei. Het is zorgen voor sociale vooruitgang en ontwikkeling, zo dat iedereen beetje bij beetje zijn plaats vindt in de samenleving. Waar ogenschijnlijk 'niets' is, daar zorgen liefde en dienstbaarheid dat leven groeit.

Op de terugweg

Het is leer-rijk en leven-verrijkend om dergelijke ervaringen te mogen mee maken. Blij om mensen te mogen ontmoeten die inspireren. Dankbaar om de velen uit Europa en van bij ons die dit zorgende engagement ondersteunen en bemoedigen. De ontmoetingen en ervaringen wil ik graag koesteren. De laatste dag, op de terugweg, hebben we nog even een paar toeristische trekpleisters bezocht.

Onder andere aan de kust, het uiterste zuidelijke topje van India. In een kuststadje hebben we nog een middagmaal genoten. Het stadje noem ik graag het Blankenberge van India. Opvallend veel Europeanen waren er te zien. Op vakantie, om te relaxen in luxeressorts (die daar ook te vinden zijn). Ik weet alleen niet of die toeristen er de warmte geproefd hebben van het lokale volk. De mensen die om elkaar geven, die dienstbaar zijn aan elkaar, opdat er zinvol leven zou mogelijk zijn. Bij de wevers en de zigeuners, in de scholen en op de campus, ik mocht er ontspannen mensen ontmoeten. Wellicht gewoon omdat ze hun vreugde vinden in elkaar. Daar kunnen wij ook wat van leren. Wij die toch zo vaak 'gespannen' zijn.

Terug in de heimat blijft het nog wat nagenieten van zo'n mooie en warme ervaring. Een genieten dat inspirerend werkt. Want... Waarom kunnen wij toch zo moeilijk doen? Waarom vinden wij onszelf vaak zo belangrijk? Waarom maken wij het leven vaak zo ingewikkeld? Waarom maken wij ons zo druk om zoveel bijkomstigheden? Beter is het weer vreugde te vinden in het eenvoudige en gewone, vreugde vinden in elkaar. Dat werkt pas ontspannend!

Johan Loones.

(Alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)